

ČÁST DRUHÁ

V nebi

„Aneto, slyšíš mě?“ ozývalo se kdesi v dálce.

„Aneto, napij se, musíš hodně pít.“

„Dneska ji ještě nechte na kapačkách, sestro. Zítra ráno se na ní přijdu podívat.“

„Myslím, že se jí něco zdá, pane primáři,“ špitla sestra.

„Proč myslíte, sestro?“

„Usmívá se.“

„No, uvidíme, jak se bude usmívat, až se probudí. Dítě psychologa, to nevěští nic dobrého. S těma je vždycky největší práce. Navíc je jí osmnáct, měla by být už na dospělém.“

„A proč tam teda?“

„Nebylo místo.“

„Zato tady máme místa habaděj,“ poznamená ironicky setra.

„No tak sestro. Dejte na ní pozor. Až se bude probouzet, aby nevyvedla nějakou hloupost.“

Primář Ryba byl malé postavy. Z jeho očí vyzařoval klid. Na sobě měl bílý plášť. Celá jeho postava připomínala skřítku z pohádky.

Všude bylo bílo. A všechno se tak zlehounka příjemně houpalo. Aneta seděla ve školní lavici a psala písemnou práci z matematiky. Příklady se jí zdály úžasně lehké, jako kdyby už je předtím někdy počítala. Cítila se moc dobře. Celý test měla správně, na konci byla nakreslená velká červená jednička s podpisem profesorky. V ruce držela vysvědčení, na kterém byly samé jedničky a všichni ji gratulovali. Táta ji hladil po vlasech a máma si otírala slzy. Děda s babičkou říkali: „Anetko, jsme na tebe tolik pyšní, jsme na tebe tolik pyšní. Pyšní, pyšní, pyšní.“

A Aneta se vznášela, na sobě měla bílé šaty a byla tak krásně štíhlá a lehká. Lítala ulicemi a dívala se na všechno se shora. A pak viděla svůj pohřeb. Ležela v rakvi v těch bílých šatech a na sobě měla spoustu květin. Bylo tam hodně lidí a všichni se tvářili smutně, ale Aneta měla pocit, že se smějí. Hrál Mozartovo Requiem a máma moc plakala, ale ne pro Anetu, spíš jen tak pro sebe. A sestra křičela: „Ty krávo, ségro, ty krávo, cos to udělala. Kvůli podělaný pětce. Jsi úplně blbá!“

Potom přistoupil k rakvi otec a ledovým hlasem pronesl: „No tak pozor, holčičko, jakým tónem se mnou mluvíš. A to kafe, to je tak vodporný. To snad není ani možný, jak si blbá. Čekám tě v pátek po škole na Dobříši.“

Najednou bylo všude temno. Anetě se zdálo, že slyší déšť. Věděla, že není v nebi, ani v pekle. Věděla, že se jí nepodařilo uniknout. Že je zpátky. Otevřela pomalu oči. Bála se pohnout. Na ruku měla napíchané kapačky. Cítila se strašně unaveně. Uviděla okno. Bylo zamřížované, trochu pootevřené tak, že byly slyšet dovnitř kapky deště. Na druhém konci pokoje ležela postel se sítí. I na té Anetinné byla síť, jen nebyla napnutá. V té druhé posteli leželo tělo a vydávalo podivné zvuky. Anetě se udělalo špatně. Chtěla utéct, ale nevěděla jak a kam. Nohy měla ztěžklé, nešlo to. Tak jen ležela a poslouchala ty divné zvuky, co se mísily se zvuky deště a pozorovala nemocniční bílo, co ji obklopovalo.

Dobré ráno

„Dobré ráno, slečinko,“ vytrhl Anetu ze snění ostrý hlas.

„Musíš se napít,“ pronesla sestra vyčítavým tónem a podávala Anetě hrnek s čajem.

„Dneska budeš ještě ležet a zítra se zapojíš do denního režimu k ostatním. Je to jasné?“

Aneta se na ní zkroušeně podívala. Neměla dost sil odporovat, a tak vypila celý hrnek přeslazeného nemocničního čaje a kývla hlavou.

„Jo a zastaví se tu za tebou pan primář.“

Aneta klesla hlavou do polštáře a opět zavřela oči. Slyšela neustálé splachování záchodů, crčení vody, kroky a dětské hlasy. Z protější postele se ozývalo jemné sténání. Sestra odepínala síť a opakovala: „Maruško, vstáváme, Maruško, vstáváme.“

Marušce se ale evidentně vstávat nechtělo. Otočila se ke zdi a sténala dál.

„Maruško, mám ti to dát jako písemně, nebo co, že máš vstávat?“ zaburácela sestra.

Maruška si pomalu sedla a začala se kývat dopředu a dozadu.

„No ták, to jsi šikovná holka. Tak vyskoč z té postele a nazuj si boty.“

Maruška sedí a stále se kýve, což sestru rozčílí tak, že ji prudce zatáhne za ruku.

Maruška se kýve dál. Sestra s ní zatřese. Setře si pot z čela, upraví černé vlnité vlasy a nazuje Marušku do bot. Potom spolu odkráčí do umyvárny.

Anetě je zima. Celá se třese. Bojí se, co bude dál. Zase se nemůže hýbat. Chce se jí na záchod, má strach, že se počůrá. Přemáhá svůj strach a vylézá z postele. Nohy má těžké. Chodba je plná kroků, hlasů, pachů a neznámých lidí. Aneta z nich má strach. Vidí holky, co jsou strašně hubené, potom vidí malého tlustého chlapce, jak se válí po zemi. A také si všimne docela obyčejných dětí, které na první pohled vypadají, jako by jim nic nechybělo, které se chovají tak přirozeně, jako by byly na nějakém letním táboře a né na dětské psychiatrii. Snaží se co nejrychleji najít záchod a zpátky zmizet na pokoj. Distancovat se od těch dětí. Vždyť ona přece není blázen. Ona už jen nechtěla žít.

Jak se cítíš

„Tak jak se cítíš, Aneto?“ zeptal se muž v bílém.

Aneta se mu krátce podívala do očí. Byly klidné, modré jako moře.

„Já jsem primář Ryba. Myslím, že bychom si měli trochu popovídat. Co myslíš?“ A usmál se na Anetu.

„Jo,“ hlesla Aneta a rozklepala se po celém těle.

Víc mluvit nemohla. Prostě to nešlo. Čas jako by se najednou zastavil. Slyšela hučení stropní zářivky, kapky deště, hlasy z chodby. Přála si co nejrychleji zmizet. Bála se, co se bude dít. Po těle cítila napětí, až začala kašlat.

„Ty ses chtěla zabít, Aneto?“ zeptal se primář hlasem, jako kdyby se jí ptal, jestli vypila k snídani čaj.

Nevěděla, co mu na to odpovědět.

„Musíš na to myslet? Myslíš na to, že by ses chtěla zabít, Aneto?“

Anetě začlo pulsovat v hlavě. Nechtěla lhát. Ale bála se. Věděla, že cokoliv řekne bude znít jako lež. Čekala, že se primář za chvíli rozzlobí. Že na ní bude křičet. Že jí řekne, že je úplně pitomá. On zůstával klidný.

„Vidím, že se ti nechce mluvit. Asi jsi ještě unavená. Sestra ti přinese snídani a já se za tebou přijdu podívat odpoledne. Zatím měj hezký den.“

„Jak mohu mít pěkný den? Zabiju se. Jsem k ničemu. Stejně se zabiju,“ běželo Anetě hlavou.

Myšlenky na sebevraždu nešly vypudit z hlavy. Staly se její součástí. Její hlava byla jedna velká bolest, která nešla utiřit.

Do pokoje vešla sestra. Na tácu nesla talíř s chlebem, hrnek s čajem a léky.

„Zapij to,“ poručila a natáhla k Anetě lžičku s léky.

„Tak jsi hodná. Po tom se ti uleví,“ řekla konejšivým hlasem, když si všimla Anetiného vyděšeného výrazu ve tváři.

„Zkus sníst aspoň trochu toho chleba. Musíš nabrat síly.“ A odešla.

Aneta seděla a koukala na obrovský krajíc chleba s paštikou a hnědý čaj. Kousla do chleba a zvedl se jí žaludek. Najednou zpozorovala, že není v pokoji sama. Těsně u její postele stála Maruška a dívala se na ní a olizovala se.

„Ahoj,“ zašeptala Aneta.

„Dáš mi ten chleba?“ zaškemrala Maruška.

Aneta ho podala Marušce. Ta po něm rychle chňapla a zmizela.

Den

Celý den směla Aneta ležet v posteli. Na nic jiného stejně neměla sílu. Sestra ji chodila pravidelně kontrolovat. Aneta dělala vždycky, že spí. K obědu dostala opět léky a kuře s brambory. Tentokrát jí už od něj Maruška nepomohla. Sestra stála nad Anetou a čekala, až svou porci sní. Aneta neměla ráda černé maso z kuřete, ale netroufla si se sestrou hádat, a tak všechno snědla. Maruška mezitím seděla na své posteli, pohupovala se a tekly jí sliny.

„Dej si na ni pozor. Sežere na co přijde,“ poznamenala varovně sestra a krátce se zasmála. Potom si odhodila pramen vlasů z čela a odešla.

„Dej si na ni pozor. Sežere na co přijde,“ výskala pobaveně Maruška a kývala se do rytmu.

Anetu napadala spousta otázek, na které by se Marušky ráda zeptala. Jen jí nešlo mluvit a také si nebyla jistá, jestli by na ně dokázala Maruška odpovědět.

„Jsi šťastná? Proč tu jsi? Chtěla ses taky zabít? Kolik ti je let? A co bude se mnou? Jak dlouho tu budu já? Potrestá mě někdo za to, co jsem udělala? Kdy za mnou přijdou rodiče? Pustí je sem vůbec? Jak mám odpovídat primáři Rybovi? Co mám dělat? Jak se zabít, aby to nebolelo a bylo to rychle a aby se to povedlo?“

Venku vysvitlo slunce. Aneta zavřela oči. Slyšela hlasy dětí, jak si hrají na babu. Potom ji zaujal rozhovor dvou dospívajících dívek: „Já jsem tě dneska při obědě viděla,“ povídá ta první.

„Při čem jsi mě viděla?“

„Nesnědlas celou svoji porci.“

„Co to říkáš za nesmysly,“ ohradí se druhá.

„Nekecej, viděla jsem tě, jak si balíš kus zákusku do ubrousku.“

„To není pravda. Vymýšlíš si.“

„Neboj, já to na tebe nepovím. Taky jsem to dříve tak dělala. Ale už o tom nebudem mluvit, jestli nechceš.“

„Dík. Jinak já jsem Viktorie.“

„Mně říkej Alena. Asi nás sestěhujou na ten trojlůžák u dveří.

Myslím, že k nám daj tu novou.“

„Víš proč tu je?“ zeptá se Viktorie.

„Chtěla se zabít. Podřezala si žíly,“ špitne Alena.

„To je nechutný,“ odfrkne si Viktorie.

Aneta opět usnula. Ve snu viděla dětské hřiště, na kterém si hrála celá její rodina. Máma se houpala na houpacím kohoutovi, táta se ségrou se točili na kolotoči a babička s dědou dováděli na prolézačkách. Všichni byli dokonale šťastní. A máma povídá: „Dobře, že tu s námi Aneta není.“